

STV
pro

PRÁVO

6. ledna 2009

**ANDREA
KALIVODOVÁ:**

Ať každý den stojí za to!

**Rýmu zmírní
moře do kapsy**

**Dobře ošetřené
pleť ani mráz
nevadí**

ANDREA KALIVODOVÁ:

Ať každý den stojí za to!

Jenepřehlédnutelná i nepřeslechnutelná. Přední dáma české opery má v sobě noblesu i živelnost, a když se směje, můžete si být jisti, že to není strojené. Na pózu a patos si nepotrpí a na otázky odpovídá jasně a přímočaře.

V novém roce čeká Andreu Kalivodovou spousta práce, což je samozřejmě to nejlepší, co může umělce potkat.

„Jedním z úkolů je vydat mé první reprezentativní cédéčko. Vždycky do toho něco přišlo, zahraniční angažmá nebo koncerty. Ve Státní opeře v Praze chystáme s režisérem Petrem Kracikem projekt Vivat opereta a na co se velmi těším, je i projekt Život a dílo Almy Mahler. Její životopis čte Valerie Zawadská a my s ním máme nespočet koncertů po celé České republice,“ vypočítává Andrea, co má bezprostředně před sebou.

A co v osobním životě?

Tak ten napláňovat nejde. Ale ani ten nemám nudný, naopak žiju pestrý život. Mám krédo, které může někoho iritovat: Ať každý den stojí za to! A je to tak, každý den je něčím zajímavý, něco se stane, někoho potkám, něco mě nadchne, nad něčím se rozesměju, nad něčím rozpláču...

K tomu ale člověk musí mít ještě dar takhle na život pohlížet.

Je to dar a já jsem pochopila, že

takový přístup nemůžu druhým lidem vnucovat, protože tím některé jenom naštvu. Každý člověk dostane do vínku určitou dávku toho, co se nedá naučit - temperament, energii, charisma. Někdo dostane dar optimismu. Já ho zdědila po svých rodičích, zejména po tátovi. A jsem za něj i za svou regenerační schopnost vděčná. Každý den za to děkuju svému andělovi.

Možná je tahle vlastnost důležitější než ono samotné objektivně měřitelné štěstí...

Určitě. Znam lidi, kteří mají všechno a pořád si na něco stěžují. Jak je hrozné tady žít, co se jim kde strašného přihodilo, co je naštváno, pořád mají sami se sebou problémy.

Vstup do nového roku vybízí také k bilancování. Za čím z toho uplynulého se ráda ohlížíte a za čím už méně ráda?

Já se ohlížím za vším ráda. Měla jsem dost těžké dva roky. Vloni jsem se navíc rozešla s partnerem. Zažila jsem spoustu emočních vln. Střídaly se chvíle totální euforie a totální krize. Ale díky Bohu za ně, myslím totiž, že právě za ty dva roky jsem dospěla. Právě loňský rok pro mě byl dost důleži-

ve chvíli, kdy přijde, ji vždycky vyřeším. A to je dobrý pocit vědět, že se můžete spolehnout sama na sebe. Myslím, že člověk má dávat a přijímat lásku, má milovat a být zodpovědný za své blízké a za lidi, které miluje, ale zároveň musí vědět, že se může spolehnout sám na sebe.

Kdy člověk pozná, že jeho osudem je opera?

Já věděla, že chci zpívat, už asi ve čtyřech letech. Když to děti v sobě mají, tak se to pozná. Už jako tří čtyřletá holka jsem pobíhala po zahradě a hrála si, že mám v ruce mikrofon. Talent se začne projevovat v útlém dětství.

Ale já mluvím o opeře a to je vážná věc.

Je to vážná věc a já jako malá holka samozřejmě nechtěla zpívat operu, spíš nějaké ty písničky, co se linuly z rádia. Jenže to bylo jednoduché, protože v Brně, kde jsem se narodila, nebyla konzervatoř se zaměřením na nějakou pop music, tam jste se mohla dát jenom na klasickou hudbu. Když jsem tam začala studovat, hrozně mi to šlo na nervy. Nechtěla jsem tam být, byla jsem z toho kvokání úplně zničená. Lidové písničky zpívané s takovým patosem mi připadaly legrační. Nebavilo mě to, byla jsem průšvihářka, na všechno jsem kašlala a dělala si legraci ze šprtů, z nichž se tomu dnes ani jeden nevěnuje. Měla jsem špatné známky. Změnilo se to až později a postupně. V prvním ročníku jsem slyšela Carmen a říkala jsem si, že to je jediná opera, která by se mi líbila.

Takže Carmen rozhodla...

Pak můj zájem začal slítn, chodila jsem do hudební knihovny, kde jsem trávila spoustu času a poslouchala Vivaldiho, Händla, Janáčka, Dvořáka. Nakonec jsem tam byla skoro pořád. Ve třetím ročníku se to zlomilo a chtít jsem začala já. Jsem totiž člověk, který nikdy neumí dělat to, do čeho ho někdo tlačí. Ale když chci sama, tak dokážu úplně zázraky. Nakonec jsem odmaturovala se samými jedničkami, za poslední dva roky na konzervatoři jsem vyhrála všechny soutěže. Ale takový je celý můj život - dolů, nahoru, dolů, nahoru. Jsem ovšem tomu ráda, že dnes se cítím opravdu v rovnováze.

Po maturitě jste přišla do Prahy?

To bylo pokračování toho skoro neuvěřitelného příběhu. V Praze jsem neměla žádné zázemy, začínala jsem absolutně od nuly. Takže když se dneska ohlédnu a uvědo-

Práce má letos Andrea před sebou hodně. Kromě koncertních vystoupení bude samozřejmě i letos zpívat Carmen. První představení se uskuteční 17. ledna, další pak 11 února.

tý, ať už v osobním, nebo profesním životě. Hodně jsem se jako člověk, jako žena, někam posunula. Ještě před rokem to bylo takové plácání od ničeho k ničemu, teď konečně stojím pevně nohama na zemi a jsem asi nejvyrovnanější za celý svůj život, což je krásný pocit. Cítím se moc dobře. I když momentálně by si někdo mohl říct: „Chudák holka, zůstala sama bez partnera.“ Ale největší chyba žen je, že zůstávají s mužem jenom proto, aby s někým byly.

Váš rozchod s režisérem Ondřejem Kepkou sledovala a komentovala média. Člověk pak jistě takovou situaci prožívá o to složitěji.

Samozřejmě že to je těžké, ale já mám výhodu, že nikdy nikomu nelžu. Takže mě nikdo nemůže na ničem nychytat. To, že jsem vždycky říkala pravdu, i když třeba byla nepříjemná, se mi pokaždé vrátilo jenom pozitivně.

Stává se vám v některých mezních okamžicích, že sebe sama překvapíte?

Překvapuju se docela často. Zjistila jsem, že vždycky, když se bojím nějaké situace, tak nakonec

➡➡➡ Pokračování na straně 12

✦✦✦ Pokračování ze strany 11
mím si, že se mi povedlo uchytil se v rybníku, kde je hrozně těžké se prosadit, vím, že v životě je všechno možné. Že silná vůle a odhodlanost ducha dokáže všechno.

V začátcích jsem na tom byla tak, že jsem byla ráda, že si koupím rohlíky. První roky studií jsem vedla opravdu chudobný život. Proto jsem tak ráda, že teď můžu svým rodičům třeba koupit hezké dárky nebo je pozvat do dobré restaurace. Do vlastního bytu. Že jim konečně můžu vracet. Díky tomu, že jsem se dostala do nějaké kategorie, do určité špičky, kde je dobré být, neboť člověk tak může žít velmi šťastný život. Dělá to, co ho baví a těší, co ho motivuje a ještě se tím velmi příjemně žíví. To je přece krásné. Vypadá to sice, že jen tak proplouvám životem s úsměvem na rtech,

ale dobře si už uvědomuji, že některé zdánlivé náhody v mém životě vlastně náhodami nebyly. Že to bylo velké štěstí, které, jak známo, přeje připraveným. A já vždycky byla připravená uchopit každou šanci, kterou jsem dostala.

Neplatí ale úspěšné ženy za svůj úspěch daň, protože jejich partneři ho neustojí?

Nechci mluvit obecně, ale pokud se týká mě, problém je spíš v tom, že potřebuju mít muže, který je dominantní, bude mě motivovat, inspirovat, kterého budu respektovat.

Ondřej je velmi vzácný a čestný chlap, je strašně hodný a já ho měla moc ráda a respektovala jsem ho. Ale pak se v našem vztahu něco otočilo a já se ocitla v té pozici kapitána a to bylo špatně.

Jenže s vámi to budou mít muži vždycky těžké. Jste do-

minantní ani nemusíte promluvit.

Ale já nechci. Kamarádi mi říkají, že se mě chlapi bojí. Že třeba vejdu do místnosti a hned jsem středem pozornosti, i když o to neusiluju. A já bych tak ráda potkala muže, který by byl silná osobnost, imponoval mi, já si ho vážila a ráda přijala jeho dominanci. Víam, že to pro muže asi není snadné. Mám ale spoustu pozitivních vlastností. Negativních taky, samozřejmě, ale myslím, že se mnou muži vždycky byli šťastní. Byla jsem to já, kdo ukončoval vztahy, a já mám dojem, že na mě muži vzpomínají v dobrem. Tedy alespoň doufám...

Co musí mít operní divák navíc proti svým předchůdkyním před mnoha desetiletími?

Určitě se dnes dává větší důraz na fyzickou a pohybovou stránku

a samozřejmě na jazykovou vybavenost. Dnes mají velké slovo režiséři, kteří si vybírají konkrétní typy.

Říkávalo se, že operní pěvkyně musí mít řádnou tělesnou konstituci, že musí být takřkajíc „urostlá“, aby měl hlas kde rezonovat. Platí to pořád?

Máte při pohledu na mě pocit, že to platí? Je fakt, že na jevišti musíte cítit, že jste tam dobře „zapíchnutá“ a pevně stojíte. Taky je pravda, že hodně hubení nevypadají na pódiu dobře. Stejně jako moc vysokí. Dobrý je takový ten zlatý střed. Hodně se pohybuji, sportuji, když mám čas, chodím plavat, hraju tenis, běhám, baví mě cvičit pilates. Čas je problém, ale každý den aspoň co nejvíc chodím pěšky. Hlavně se snažím pravidelně jíst. Vařím si sama, jím hodně zeleniny a to se na postavě odrazí.

Předpokládám, že musíte dodržovat i další zásady zdravé životosprávy, aby vám hlas i tělo vydržely co nejdéle.

Nekouřím. Vyhýbám se alkoholu, i když miluju kvalitní červené víno. Někdy mi udělá dobře dát si na noc malé pivo. Teď mám období, kdy hodně piju čaje. Každý organismus snáší něco jiného. Někdo má rád anglické počasí, jiný miluje sluníčko. Některý zpěvák nesnáší čokoládu s oříšky, já ji sním a klidně jdu zpívat. Je to individuální.

Sólistka Státní opery Praha, která nás reprezentuje po celém světě, musí mít i vybraný šatník. Kdo pečuje o ten váš?

V současné době spolupracuji s Petrem Lakronem. Teď mi šije krásné šaty, na které se ohromně těším. Jeho práce se mi moc líbí, krásně zdůrazňuje ženské křivky a nyní v zimě si ráda půjčuju jeho jedinečné kožichy.

V minulosti pro mě šil Petr Kalouda. Nebo Jarka Sedláčková. Příznívám, že dřív mi bylo celkem jedno, co na sebe obléknu. Jenže jsem brzy pochopila, že hlas nesta-

Foto Michaela Feuerleislová

Rodina je Andreinou největší oporou. Mladší sestra Denisa jí dělá manažerku a maminka je nejbližším kritikem a rádcem.

čí, že i estetická stránka je důležitá a nesmí se podceňovat.

Studovala jste ve Vídni, zpívala na řadě míst v zahraničí. Nenapadlo vás najít si domovskou scénu mimo naši republiku?

Ne. Praha je můj domov a vždycky se sem budu vracet, ať už budu zpívat a cestovat kdekoliv. Také bych si přála, aby vždycky mou domovskou scénou byla Státní opera. Nejsem typ umělce, který touží po volné noze. Mám ráda vazby a tradice, je to ve mně zakódované od dětství a to se nezmění. Když mi někdo vazby násilně přetrhává, hrozně mě to bolí a je to pro mě těžké.

Nevádí vám tady ona pověstná „česká malost“, na niž i v historii dopltila řada českých géníů?

Jasně, ta je hrozná. Uvědomila jsem si to zrovna nedávno, když jsem zpívala v Bruselu. Významní lidé, kteří toho už hodně viděli a slyšeli, vám vyjádří obrovské uznání. Tady se mnohdy tváří pový-

šeně ti, kteří jejich úroveň nedosahují ani náznakem. Ale já už to vypouštím. A když mi něco zásadně vadí, jdu za tím člověkem a vyříkám si to s ním.

Pěvecký výkon určitě souvisí s psychickou pohodou. Co pro ni děláte?

Já zpívám nejlíp, když jsem v těch největších psychických problémech. Jednou jsem byla v tak těžké psychické nepohodě, že jsem nevěděla, jestli dojdu do divadla. A zpívala jsem. Pro mě je totiž moje práce ohromný relax, když zpívám, tak se odreaguji. Zároveň je to ohromný adrenalin. Nebylo to tak od začátku, dřív jsem bojovala s vnitřní nejistotou, nevěděla jsem, jestli tam ten tón dám nebo nedám, což bylo vysilující. Pořád dokazovat, že na to mám. Ale teď, když už jsem si vybuodovala určitou pozici, se na každé vystoupení těším. Když mi tón zapadne, tak mi zapadne. Nejsem robot. Jsou věci, které člověk neovlivní, i když samozřejmě vždycky přistupuji ke každému koncertu a představení s maximální profesionalitou. Pohoda a klid jsou důležité, ale někdy naopak věci nespívají.

Neprospívají?

Ano, protože člověk, který nemá žádné bolestné prožitky, nemá do svého projevu co dát. A v hlase musejí být emoce. Když jsem měla hodně pohodový život a všechno bylo růžové, když se mi začalo dařit, najednou jsem cítila, že spěju k tomu, že se ze mě stane taková teta, která něco korektně odzpívá. Potřebuju vzruch a rozruch, potře-

Kvalitní červené víno Andrea miluje. Na tom se shodne i s Janou Švandovou.

buju motivaci, ze které budu čerpat. Do svého hlasu člověk musí dát nějakou bolest a životní zkušenost, aby byl jeho projev pravdivý.

Oč je jiná dnešní Andrea Kalivodová než Andrea před osmi lety, kdy se o ní psalo jako o nadějně mezzosopranistce?

Je hodně jiná. Když teď čtu některé rozhovory, uvědomuju si to o to víc. Myslím, že dnes se v životě zabývám důležitějšími věcmi, přestala jsem řešit některé záležitosti, už se tak nezabývám tím, že jdu večer na jeviště a musím se na to celý den připravovat. Opustila jsem jakousi sebestřednost způsobenou nedostatkem zkušeností a mnohem líp se mi dýchá. Dneska mluvím jinak, protože věci vidím jinak.

Kdo je vašim nejdůležitějším kritikem, člověkem, na kterého nejvíc dáte?

Určitě máma, která vidí mou kariéru ze svého pohledu. Vlastně oba rodiče, kteří pořád žijí v Brně a na

spoustu věcí pohlížejí s určitým nadhledem a odstupem. Nejlépe mě znají a vědí, jak se můj život vyvíjí. Pak několik lidí, s nimiž pracuji v Opeře.

Jak snášíte kritiku?

Dobře. Když mi někdo opravdu upřímně vytkne věci, které já sama nejsem schopna rozpoznat - a nemusejí se týkat jenom zpěvu, ale třeba i vystupování a podobně - je to k nezaplacení. Pokud nemáte kritiky, kteří to s vámi myslí dobře, může vás někdo, kdo s vámi tak dobré úmysly nemá, velmi snadno zmanipulovat a dostat do nedůstojné a špatné pozice. Já mám našťastí hodně vyvinutý instinkt, jsem věřící člověk a řídím se intuicí, naslouchám radám, které přicházejí od tamtud svrchu. To mi hodně pomáhá. Neznamená to ale, že jsem se v životě neocitla v situaci, v níž jsem být neměla. Ale rychle jsem se z ní zase dostala a získala poučení, která jsou na celý život.

Zpěvačky popu balí kluky na libivé písně, na co balí muže operní pěvkyně?

Na operu jsem kluky vážně nikdy nebalila. Ale je pravda, že když jsem začala zpívat Carmen v Opeře, kdo na ní byl, se z toho hned tak nevzpamatoval. Takže kdybych chtěla nějakého muže sbalit na operu, určitě by k tomu představení Carmen přispělo. Jenže já bych teď muže balila na úplně jiné věci než na Carmen, i když je to představení efektní. Chci, aby mě muž miloval, protože jsem Andrea Kalivodová, a ne kvůli tomu, že jsem operní pěvkyně. Nejsem Carmen, jsem hrozně hodná holka, co umí dobře vařit a má spoustu zájmů, která chodí ráda na houby nebo na pivo a je úplně normální. Chce mít děti a vychovávat je k tomu, aby věděly, že nad nimi každý den bdí jejich strážný anděl, a že i když je teď právě ošklivo, tak zase brzy vyjde sluníčko.

ZUZANA PTÁČKOVÁ

S bývalým partnerem Ondřejem Kepkou a s jeho maminkou Gabrielou Vránovou.